

Dostum

Bünyamin ZİLE

Ne büyük dostluklar kurdum, yaşadığım süre içerisinde. Onun varlığı dışında hiçbir şeyin anlamı olmayan ne aşklar yaşadım. Ne büyük paralar kazandım ve harcadım. Ev almak istedim aldım. Arabam olsun, toprağım olsun, dedim oldu. Eşim, çocuklarım olsun, dedim oldu. Gönlümce yaşamak istedim, yaşadım. Gezmek istedim, gezdim. Biraz da yazayım dedim onu da yaptım. Daha ne isteyebilirdim ki Yüce Yaratıcıdan?

Heyhat bunların hepsini kalıcı sandım. Benim sandım. Beni terk etmezler sandım. Zamanı gelince benimle beraber boyut değiştirirler sandım. Hani “yalan dünya” derler ya yalan olan dünya mıydı yoksa ben ve sahip olduklarım mı?

Sonra bir korku sardı yüreğimi. Ya sahip olduklarımı kaybedersem, ya birer birer beni terk ederler, yalnızlığım la baş başa kalırsam! Tıpkı Halis-tin KUKUL’un şiirindeki gibi.

“Önce dişler dökülür sonra saçların
Arkasından birer birer arkadaşların.”

Önce saçlarım terk etti beni! Sonra dişlerim dökülmeye başladı. Bir de baktım ki arkadaşlarım da birer birer meçhule giden gemiye bindiler!

Sonra servetim terk etmeye başladı beni, o büyük dostlarım soframa

oturmaz, geçtiğim yoldan geçmez oldu. Ya çocuklarımı, eşimi kaybedersem korkusu sardı benliğimi.

Yeri geldi mutluluğum terk etti beni, bazen de sevinçlerim. Üzüntülerimi, kaygılarımı, acılarımı dost bellemişken; Ahmet Haşim’le de ahbab olmuşum. Hani “Melali anlamayan nesle aşına değiliz.” demişti ya. Hüz-nü çok iyi anladım. Buruk lezzetini sürekli tadar oldum.

Yaşadığım her ruh halimde yanı başımda bir fısıltı vardı. Korkma ben varım, buradayım, sığın bana diyen. Bense korkuyordum. Onun soğuk ve karanlık görünen, içimde ürperti uyandıran dehlizine girmekten korkuyordum ama istiyordum da.

Bir gün baktım ki kendimle muha-sebe yapıyorum. Yaptığım hataları, kazandığım başarıları, kaybettiklerimi, beni terk edenleri akıl, mantık ve vicdan süzgecinden geçiriyorum. Sürekli rahatlıyorum. Kaygılarımdan ve üzüntülerimden kurtuluyorum. Melal de beni terk ediyor. İşte o zaman anladım ki dünyada yapayalnızım.

Ben yalnızlığım a sığınırım o günden beri, yalnızken yalnızlığım dostum olur benim. Hep öyle olmadı mı san-ki. Birçok şeyim beni terk ederken yanımda bir tek o vardı. Doğarken yanımdaydı. Yaşarken yanımdaydı.

Başka bir âleme yol alırken yine o yanımda olacak.

Şöyle bir düşündüm. Yalan bilmezdi; riyakar değildi; benden bir şey de beklediği yoktu; bana maliyeti de yoktu üstelik; her zaman yanımdaydı; onu hor gördüğüm, ondan bir hortlaktan korkar gibi korktuğum zamanlarda bile sessizce varlığını hissettirmeden yanımda duruyordu. O yalnızlığım değil kimsesizler kimsesidir.

Anladım ki dünyada Tanrıdan başka her zaman yanı başımda olan bir dosttu. Bana çok şeyler verdi. Şu anda yazmakta olduğun denemeyi bile onun yumuşacık, sımsıcak beni saran kucağında yazıyorum. Her zaman ona kaçtım, her zaman onda buldum kendimi.

Benim huzur ve ilham kaynağım oldu. Dostum oldu, sevgilim oldu. Sık sık onu aldattığım da oldu. Hiç kaç karartıp yüzünü asmadı, sırtını dönmedi bana.

Yunus Emre ne güzel söylemiş

“Yaratılanı severiz, Yaratandan ötürü” diye.

Eğer yalnızlığa ihtiyacımız olmasaydı; Yaratana yaratır mıydı hiç! Yalnızlık hissini yüreğimize sokar mıydı?

Artık benim için ondan kaçmak, özgürlüğüm den kaçmak gibidir.

